

Sygn. akt X K 212/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie X Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Tomasz Trębicki

Protokolant: Sabina Leśkiewicz

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w W. na rozprawie w dniu 9 maja i 15 czerwca 2023 roku

sprawy:

O. W. (O. W.)

syna K. i B. z domu Z.

urodzonego (...) w W.

PESEL (...)

oskarżonemu to, że:

w dniu 31 grudnia 2022 roku w W. przy al. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym, w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości, tj. I - 0,63 mg/1, II -0,64 mg/1, 1-0,61 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód marki A. o numerach rejestracyjnych (...),

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka

oskarżonego **O. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie od dnia 31 grudnia 2022 roku, godz. 10:25 do dnia 1 stycznia 2023 roku, godz. 10:50 tj. w wymiarze dwóch dni, przyjmując jeden dzień pozbawiania wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5 000 (pięć tysięcy) złotych;

na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 (czterysta) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 245,24 (dwieście czterdzieści pięć 24/100) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 15 czerwca 2023 roku

Na podstawie ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 grudnia 2022 roku wieczorem oskarżony O. W. spotkał się ze znajomymi. Podczas spotkania wypił alkohol w bliżej nieustalonej ilości. Nad ranem, będąc zmęczonym, oskarżony wsiadł do swojego samochodu A. w którym zasnął. Po pewnym czasie obudził się, czuł się dobrze i na siłach aby prowadzić samochód, którym odjechał. Około godziny 10:20 (w dniu 31 grudnia 2022 r.) oskarżony jechał Alejami (...) od strony Ronda (...)w kierunku Dworca (...). Został wówczas zauważony przez policjantów poruszających się nieoznakowanym radiowozem, którzy zwrócili uwagę na chaotyczny sposób jazdy, w tym w szczególności na nietrzymanie przez kierującego prostego toru jazdy, poruszania się całą szerokością jezdni oraz jazdę ze znaczną prędkością. Policjanci wydali polecenie zatrzymania się, co oskarżony uczynił we wskazanym przez nich miejscu tj. w okolicach Dworca Ś.. Po podejściu do samochodu policjanci poczuli od kierującego silną woń alkoholu. W związku z powyższym korzystając z urządzenia alcoblow zweryfikowali stan trzeźwości, ze wskazaniem stanu nietrzeźwości. Oskarżony nie posiadał przy sobie prawa jazdy, a nadto nie widniał jako uprawniony do prowadzenia pojazdów w bezie elektronicznej (CEK).

Oskarżony został zatrzymany i przewieziony do siedziby KRP (...)przy ul. (...), gdzie poddano go badaniu na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu stacjonarnym. Badanie trzeźwości o godzinie 10:34 wykazało 0,63 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Dalsze badania wykazały odpowiednio 0,64 mg/l o godz. 10:36, 0,61 mg/l o godz. 10:48.

W dniu czynu ruch pojazdów był umiarkowany, znacznie mniejszy niż w tygodniu, gdyż było to sobotnie przedpołudnie. Warunki pogodowe były dobre.

Podczas interwencji oskarżony zachowywał się spokojnie, wykonywał polecenia policjantów. Wyjaśnił, że posiada prawo jazdy wydane w Austrii lecz nie ma go przy sobie. Oskarżony nie był uprzednio karany.

Oskarżony ma ustabilizowany tryb życia. Jest kawalerem, nie ma dzieci. Wychował i uczył się w Austrii, gdzie mieszkają jego siostry. On sam, wraz z rodzicami wrócili do Polski. Od 22 grudnia 2022 r. prowadzi działalność gospodarczą – sklep (...) przy ul. (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

wyjaśnienia oskarżonego k. 89-90

zeznania świadka R. M. k. 10-11, 90-91

protokół badania trzeźwości k. 7

Karta karna k. 85

Wywiad środowiskowy k. 95-95v

Przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego i sądowego, oskarżony konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył przed Sądem ograniczone wyjaśnienia korespondujące z ustaleniami stanu faktycznego. Wskazał, że poprzedniego wieczoru spożywał alkohol. Podał że spał w samochodzie. Oskarżony wskazał, że gdy się obudził czuł się już dobrze i nie czuł że jest pod wpływem alkoholu.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego, przyznającego się do zarzucanego mu czynu, zasługują na pełną wiarygodność. Korespondują one z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym w szczególności z zeznaniami świadka R. M..

Za zasługujące na wiarę Sąd uznał zeznania wskazanego powyżej świadka. Świadek jest funkcjonariuszem policji, nie znajdującym oskarżonego, który zetknął się z nim w toku czynności służbowych.

Sąd uznał za wiarygodne wymienione dowody z dokumentów. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby w formie prawnie przewidzianej. W szczególności za wiarygodne Sąd uznał protokoły badania stanu trzeźwości nie znajdując żadnych podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sąd zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona czynu zabronionego z art. 178a § 1 k.k. Przepis ten dla realizacji owych znamion wymaga bowiem prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego.

Zgodnie z treścią art. 115 § 16 k.k. Stan nietrzeźwości w rozumieniu tego kodeksu zachodzi, gdy: 1) zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub 2) zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu wynosiła w pierwszym badaniu 0,63 mg/l, zaś w badaniach późniejszych 0,64 mg/l i 0,64 mg/l. Wskazać zatem należy, iż dwuipółkrotnie przekraczała dopuszczalną wartość. Wobec powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

Odnosząc się do wniosku obrońcy oskarżonego o warunkowe umorzenie postępowania Sąd uznał, iż nie zachodzą okoliczności umożliwiające zastosowanie tejże instytucji. Zgodnie z regulacją art. 66 § 1 k.k. „Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.”

W ocenie Sądu tak stopień winy, jak i społecznej szkodliwości nie są w sprawie niniejszej nieznaczące. Sąd zwrócił w szczególności uwagę na stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu, które dwuipółkrotnie przekraczało dopuszczalną wartość. W tych okolicznościach nie można uznać, iż zawinienie oskarżonego nie było znaczne. W ocenie Sądu warunkowe umorzenie postępowania może być rozważane, przy spełnieniu także innych przesłanek, wyłącznie w sytuacji gdy stężenie alkoholu we krwi lub w wydychanym powietrzu jest bliska wartości granicznej, ewentualnie w sytuacji gdy oskarżony mógł w normalnych warunkach przymuszać że nie jest już pod wpływem alkoholu. Oskarżony zaś wsiadł za kierownicę samochodu po nieprzespanej normalnie nocy, krótkim odpoczynku i śnie w samochodzie, tj. w sytuacji w której musiał spodziewać się że nadal jest pod jego wpływem, nawet jeśli chwilowo czuł się dobrze. Trzeba także podkreślić, że pomimo niewielkiego ruchu tego sobotniego dnia, sposób jazdy oskarżonego wzbudził niepokój policjantów którzy go zatrzymali właśnie w związku z podejrzeniem jazdy pod wpływem alkoholu, a nie w wyniku rutynowej kontroli (np. tzw. „trzeźwy poranek”). Wskazuje to że poruszanie się oskarżonego ulicami miasta w stanie nietrzeźwości spowodowało realne niebezpieczeństwo dla innych użytkowników dróg, w tym także pieszych.

Skutki jakie wiążą się ze skazaniem, a nie warunkowym umorzeniem postępowania, w tym zwłaszcza okres na jaki obligatoryjnie należy orzec zakaz prowadzenia pojazdów lub wymiar świadczenia pieniężnego, jakkolwiek istotne dla oskarżonego, nie są przesłankami zastosowania dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

Czyn przypisany oskarżonemu zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Wymierzając karę w wymiarze grzywny 200 stawek dziennych Sąd miał na uwadze okoliczności łagodzące w postaci uprzedniej niekaralności za przestępstwa, w tym w szczególności przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Nadto uwzględniono postawę oskarżonego, jego przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy. Jak podnoszono uprzednio jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę stopień stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu przekraczający ponad dwukrotnie wartość dopuszczalną.

Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny na kwotę 20 zł Sąd kierował się dyrektywami wymienionymi w art. 33 § 3 k.k. Zgodnie z cytowanym przepisem ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. W tych okolicznościach stawka 20 zł jest adekwatna do sytuacji majątkowej oskarżonego. Grzywna będzie karą odczuwalną, jednakże nie skutkującą popadnięciem w ubóstwo lub uniemożliwiającą utrzymanie oskarżonego i jego rodziny.

Mając na uwadze okoliczności sprawy Sąd orzekł środek kary postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w dolnej granicy przewidzianej ustawą tj. 3 lata (art. 42 § 2 k.k.). Równocześnie orzeczono, obligatoryjne obecnie, świadczenie pieniężne, także w wartości minimalnej przewidzianej przez ustawę tj. 5.000 zł (art. 43a § 2 k.k.). Sąd uznał, iż nie zachodzą okoliczności uzasadniające wymierzenie tych środków w wysokości wyższej niż minimalna przewidziana przez ustawę.

Na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie wedle zasad przewidzianych w art. 63 § 1 k.k.

Mając na uwadze stan majątkowy oskarżonego obciążono go kosztami postępowania w kwocie 245,24 zł oraz opłatą w kwocie 400 zł nie znajdując podstaw do zwolnienia go od tychże kosztów i opłat. Na koszty składają się wynagrodzenie kuratora za wywiad oraz zryczałtowane koszty doręczeń i uzyskanie przez prokuratora informacji o karalności. Wysokość opłaty wynika z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o

opłatach w sprawach karnych (10% kwoty grzywny).

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

SSR Tomasz Trębicki